

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Ing. M. U.**

zastoupený advokátkou JUDr. Vladanou Zemanovou
se sídlem Svobodova 137/7, Praha 2

proti

žalované: **generální ředitelka Generálního finančního ředitelství**
se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11108/20-7400-11196-050983
a proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11107/20-7400-11196-050983**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11108/ 20/7400-11196-050983 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele Specializovaného finančního úřadu (dále též „služební orgán“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. 98142/19/7400-20190-051158 (dále jen „rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného“). Rozhodnutím o odvolání ze služebního místa představeného byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“) dnem 31. 12. 2019 odvolán ze služebního místa představeného – vedoucí Oddělení kontroly daně z hazardu II na služebním orgánu, neboť v důsledku změny systemizace došlo ke zrušení služebního místa ke dni 1. 1. 2020.

2. Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11107/20/7400-11196-050983 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele služebního orgánu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 96455/19/7400-20190-051158 (dále jen „rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu“). Rozhodnutím o převedení na jiné služební místo a o platu byl (výrokem I.) žalobce podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě s účinností ode dne 1. 1. 2020 převeden a) na služební místo 400690 rada/odborný rada v Sekci výkonu daní II, Odboru kontroly daně z hazardu, Oddělení kontroly daně z hazardu I, s výkonem služby na služebním orgánu; b) v oboru služby 2. Daně, poplatky a jiná odborná peněžitá plnění a hazardní hry; c) se službou na služebním místě na dobu neurčitou; d) se služebním označením odborný rada; e) se služebním působištěm v Praze; f) s nástupem do služby na služebním místě dne 2. 1. 2020. Dále byl (výrokem II.) s účinností od 1. 1. 2020 podle § 144 odst. 1, § 145 odst. 1 a 2 zákona o státní službě v spojení s § 123 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) a podle přílohy č. 1 zákona o státní službě zařazen do 12. platové třídy; rovněž byl podle § 3 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 304/2014 Sb.“) zařazen do 11. platového stupně s měsíčním platem v celkové výši 48 510 Kč, který sestává z platového tarifu ve výši 35 710 Kč, osobního příplatku podle § 149 zákona o státní službě ve výši 9 000 Kč a zvláštního příplatku podle § 148 zákona o státní službě ve spojení s nařízením vlády č. 304/2014 Sb. ve výši 3 800 Kč.

II. Napadená rozhodnutí a dosavadní průběh řízení

3. Žalobce byl na základě rozhodnutí ředitele služebního orgánu ze dne 18. 1. 2016, č. j. 6691/16/7400-20190-11415 a rozhodnutí ze dne 29. 4. 2016, č. j. 58528/16/7400-20190-110415 ve služebním poměru na dobu neurčitou, přičemž rozhodnutím ze dne 31. 3. 2017, č. j. 37750/17/7400-20190-050726 byl jmenován na služební místo představeného č. 400625 – odborný rada/vedoucí Oddělení kontroly daně z hazardu II na služebním orgánu, s výkonem služby v oborech služby 2. Daně, poplatky a jiná peněžitá plnění a 6. Loterie a jiné podobné hry, se služebním označením odborný rada/vedoucí oddělení a služebním působištěm v Praze na dobu neurčitou.
4. V návaznosti na návrh systemizace služebních a pracovních míst Finanční správy České republiky a organizační struktury Finanční správy České republiky ze dne 16. 9. 2019, č. j. 74412/19/7400-20181-050409 pro rok 2020, který byl schválen usnesením vlády České republiky č. 811 ze dne 18. 11. 2019, vydal generální ředitel Generálního finančního ředitelství změnu služebního předpisu č. 1/2018, kterým se stanoví organizační struktura a požadavky na služebních a pracovních místech v orgánech Finanční správy České republiky. V něm konkrétně vymezil, že v důsledku uvedené změny systemizace se ke dni 31. 12. 2019 ruší výše uvedené služební místo představeného, na které je státní zaměstnanec (žalobce) jmenován.
5. S ohledem na výše uvedené služební orgán přistoupil k rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného a rovněž k rozhodnutí o převedení žalobce na jiné

služební místo a o platu. Proti výše uvedeným rozhodnutím žalobce podal včasné odvolání.

6. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí č. 1 i 2 nejdříve rekapitulovala předchozí průběh řízení, shrnula závěry uvedené v rozhodnutích ředitele služebního orgánu a sumarizovala obsah námitek, jimiž žalobce proti oběma rozhodnutím ředitele služebního orgánu brojil.
7. V napadeném rozhodnutí č. 1 a 2 se žalovaná v návaznosti na shrnutí odvolacích námitek proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu ztotožnila se závěry služebního orgánu. Služební orgán učinil všechna potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jakož i zákona o státní službě. V řízeních neshledala žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaných rozhodnutí.
8. V napadeném rozhodnutí č. 1 a 2 žalovaná předně shrnula změny týkající se služební pozice v souvislosti se systemizací pro rok 2020. Podotkla, že žalobce byl řádně informován o tom, že služební místo představeného, na které byl jmenován, bude k 31. 12. 2019 zrušeno, a to při osobním jednání ředitelkou Sekce nefiskálních agend dne 5. 9. 2019. Poté byl o tomtéž informován na dvou poradách Odboru kontroly daně z hazardu v Olomouci, a to dne 12. 11. 2019 a dne 12. 12. 2019.
9. Konstatovala, že souhlas státního zaměstnance s převedením na jiné služební místo není podle zákona o státní službě nutný, přesto však s ohledem na zásadu vstřícnosti a zásadu součinnosti tuto skutečnost s žalobcem projednala.
10. Žalobci nemohlo být nabídnuto služební místo č. 400216 odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek, v oboru služby 2. Daně a poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, především z důvodu, že se jedná o služební místo s 13. platovou třídou, přičemž zrušené služební místo žalobce bylo služební místo s 12. platovou třídou. Služební orgán postupoval v souladu se zákonem o státní službě a rovněž v souladu s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn č. 2/2019“). K uvedenému dodala, že zařazení nebo jmenování státního zaměstnance na služební místo ve vyšší platové třídě je možné pouze na základě výběrového řízení nebo na základě § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě. Žalobce rovněž dosahoval podle závěrů dvou po sobě jdoucích služebních hodnocení „dobrých“ výsledků nikoliv však výsledků „vynikajících“, které byly potřebné pro dané služební místo.
11. Odvolací námitku týkající se předčasného předání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného shledala bezpředmětnou, přičemž postup služebního orgánu byl v souladu s právními předpisy.

III. Žaloba

12. Žalobce v žalobě nejprve obecně uvedl, že napadenými rozhodnutími, jakož i postupem jím předcházejícím, byl zkrácen na svých právech.
13. V první žalobní námitce shrnul obsah napadeného rozhodnutí č. 1 a uvedl, že neobsahuje žádné důvody a shledává jej nepřezkoumatelným. Žalobce je přesvědčen, že v řízení o jeho odvolání z místa představeného nebyla zachována dvojinstančnost řízení s ohledem na absenci důvodů, neboť důvody byly, byť povrchně, popsány až v napadeném rozhodnutí č. 1. Žalobci tak tímto postupem byla odňata možnost se proti těmto důvodům bránit v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

řádném odvolacím řízení a uplatňovat odvolací námitky proti konkrétním důvodům rozhodnutí o jeho odvolání z místa představeného. Bylo povinností žalované nepřezkoumatelné rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného zrušit a věc vrátit služebnímu orgánu k novému projednání. V postupu žalované tak spatřuje nezákonnost umocněnou tím, že odvolání žalobce nemělo odkladný účinek.

14. Ve druhém okruhu žalobních námitek uvedl, že napadené rozhodnutí č. 1 se nevypořádalo se skutečností, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného bylo vydáno v rozporu s metodickým pokynem č. 2/2019⁴). Tímto metodickým pokynem č. 2/2019 se musel řídit jak služební orgán, tak žalovaná, neboť v článku 36 je stanoveno, že v případě zrušení místa v důsledku změny systemizace má být příslušný materiál součástí správního spisu z důvodu přezkoumatelnosti rozhodnutí. Součástí správního spisu by měl být i služební předpis, kterým se upravuje organizační struktura služebního úřadu. Služební orgán by v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného měl uvést nejen podklady, na základě kterých bylo služební místo zrušeno, ale měl by stručně uvést i důvody zrušení služebního místa vyplývající z materiálů, které byly podkladem pro systemizaci, její změnu nebo pro změnu organizační struktury. Tyto podklady by pak z důvodu přezkoumatelnosti rozhodnutí měly být rovněž součástí správního spisu (např. návrh změny organizační struktury předložený služebním úřadem Ministerstvu vnitra.). Žalobce dodal, že ve správním spise tyto podklady absentují, přičemž správní spis tak nepředstavuje žádnou oporu pro skutkový stav, který vzala žalovaná za základ svého rozhodnutí.
15. Žalobce je rovněž přesvědčen, že zdůvodnění nemůže být nahrazeno pouhým odkazem na systemizaci či jiný vnitřní předpis, když jednak předpis či systemizace není součástí spisového materiálu, jednak ani systemizace či vnitřní předpis neobsahují žádné konkrétní důvody zrušení konkrétního služebního místa tak, aby mohly být takové důvody předmětem správního uvážení.
16. Nadto podotkl, že služební orgán postupoval dle Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016 (dále jen „metodický pokyn č. 1/2016“) a nikoliv podle platného metodického pokynu č. 2/2019, který byl vydán dne 27. 11. 2019 a současně zrušil předchozí metodický pokyn č. 1/2016. Rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného bylo vydáno dne 4. 12. 2019, tedy v době účinnosti metodického pokynu č. 2/2019. Na podporu své argumentace odkázal na předkládací zprávu vypracovanou služebním orgánem k jeho odvolání ze dne 23. 1. 2020, ve které se služební orgán odvolává na straně 4 na zrušený metodický pokyn č. 1/2016. Služební orgán tak jednal dle zrušeného metodického pokynu č. 1/2016 a nezapomínal se uvedením důvodů zrušení služebního místa, jak předpokládá nový metodický pokyn č. 2/2019. Současně odmítl, že by se jednání dalo subsumovat pod administrativní pochybení.
17. Ve třetí žalobní námitce žalobce odmítl tvrzení, že by s ním bylo zrušení jeho místa a jeho odvolání z místa představeného projednáno. Zápis z porady 5. 9. 2019 byl dle žalobce vyhotoven dodatečně a účelově a je signován pouze ředitelkou. K zápisu z porady dne 12. 11. 2019 v Olomouci, na který napadené rozhodnutí č. 1 odkazuje, dodal, že neobsahuje ani zmínku o zrušení místa žalobce a o jeho odvolání z místa představeného. K poradě ze dne 12. 12. 2019 uvedl, že mu byly poskytnuty pouze informace, kdy má být zrušeno oddělení Kontroly hazardu II, provedena transformace do jednoho útvaru Oddělení kontroly hazardu I. a stávající pracovníci převedeni.

18. K napadenému rozhodnutí č. 2 žalobce namítl, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou absence konzultace týkající se jeho převedení na jiné služební místo. Žalobce zdůraznil, že služební orgán nevyužil možnosti předchozího projednání s ohledem na zásadu vstřícnosti, jak sám tvrdí. Převedení na jiné služební místo se žalobcem nikdy nebylo projednáno, čímž došlo k porušení zásady vstřícnosti a součinnosti uvedené v § 4 správního řádu.
19. Co se týče zápisu z porady ze dne 5. 9. 2019, který byl vyhotoven dle žalobce dodatečně a účelově, neobsahuje vůbec podpisy osob zúčastněných, které by potvrzovaly jeho autenticitu. Rovněž v něm není zmínka o informování žalobce, na jaké místo (dosud neexistující) by měl být převeden a zjištění jeho názoru. Zápis z porady ze dne 12. 11. 2019 taktéž neobsahuje nic o systemizaci a odvolání a převádění na jiné služební místo. Zápis z porady ze dne 12. 11. 2019 obsahuje pouze informaci o systemizaci, avšak absentuje informace týkající se převedení žalobce na jiné služební místo. K uvedenému odkázal na stranu 4 předkládací zprávy k odvolání ze dne 23. 1. 2020, kde služební orgán sám připustil, že nebylo s žalobcem jeho převedení na jiné místo vůbec projednáno. Skutkový stav, který vzala žalovaná za základ svého rozhodnutí č. 2, je v rozporu s listinami obsaženými ve správním spise.
20. Ve čtvrtém námitkovém okruhu žalobce uvedl, že již v odvolání proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo poukázal na existenci jiného vhodného místa, a to sice na služební místo č. 400216 odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek v oboru služby 2. Daně a poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry. V tomto kontextu též poukázal na časovou souslednost, kdy výběrové řízení na služební místo č. 400216 bylo vyhlášeno dne 12. 12. 2019, rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu bylo žalobci předáno dne 17. 12. 2019. Žalovaná konstatovala, že služební místo č. 400216 spadá do 13. platové třídy, přičemž jmenování státního zaměstnance na služební místo ve vyšší platové třídě je možné pouze na základě výběrového řízení nebo na základě § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě. Žalobce rovněž nedosahoval ve službě podle závěrů dvou po sobě jdoucích služebních hodnocení „vynikajících“ výsledků (za rok 2017 a 2018 dosahoval pouze „dobrých“ výsledků), přičemž pro jmenování na služební místo č. 400216 bylo nutné, aby se žalobce zúčastnil výběrového řízení, ve kterém by prokázal dostatečné odborné znalosti a předpoklady pro výkon služby na této pozici. Žalobce se do výběrového řízení přihlásil, splnil veškeré předepsané požadavky a v tomto řízení uspěl. V mezidobí, kdy žalovaná rozhodovala o odvolání žalobce proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu, zaslala žalobci vyrozumění o zrušení výběrového řízení ze dne 14. 2. 2020, kde žalobce informovala, že po vyhodnocení výsledků výběrového řízení byl výběrovou komisí označen jako jeden ze dvou žadatelů, kteří ve výběrovém řízení uspěli, avšak mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným - ředitelkou Odboru správy platebních povinností nebyla uzavřena dohoda podle § 28 zákona o státní službě, na základě které by mohlo být rozhodnuto o jmenování na předmětné služební místo. O jmenování žalobce na předmětné služební místo nebylo rozhodnuto a výběrové řízení bylo zrušeno. Převedení na služební místo ve vyšší platové třídě by bylo možné jen za situace, pokud by státní zaměstnanec dosahoval ve službě podle závěrů žalované dvou po sobě jdoucích služebních hodnocení vynikajících výsledků, avšak důvody, kvůli kterým na toto vhodné místo nebyl jmenován, nebyly žalobci nikdy sděleny.

21. Závěr žalované je nepřezkoumatelný, neboť hodnocení osoby žalobce nejsou obsahem správního spisu. Žalobce upozornil na skutečnost, že je ve všech hodnocených kritériích hodnocen jako aktivní, samostatný, konstruktivní, zásadový, spolehlivý, motivující, podporující týmovou práci, se závěrem, že je vynikajícím, všeobecně uznávaným odborníkem. Je přesvědčen, že hodnocení jednotlivých posuzovaných kritérií odůvodňuje celkový závěr, že v hodnoceném období dosahoval „vynikajících“ a nikoliv jen „dobrých“ výsledků. Nad rámec podotkl, že služební orgán v případě jiných uchazečů netrval na splnění kritérií, která sám stanovil, neboť ve výběrovém řízení uspěl uchazeč s dosažením bakalářského stupně vysokoškolského vzdělání, přičemž jedním z předpokladů bylo dosažení vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu.
22. Ani tvrzenou překážku rozdílu v platových třídách nevidí žalobce jako důvodnou. V této souvislosti podotkl, že byl od 1. 4. 2017 jmenován na pozici vedoucího oddělení, na pozici ve 13. platové třídě. Od 1. 1. 2018 byl posunut z 13. platové třídy do 12. platové třídy s finančním propadem cca 6 000 Kč měsíčně. Tento propad mu byl částečně kompenzován zvýšením osobního ohodnocení. Opětovné zařazení do 13. platové třídy tak nemůže být dle žalobce nepřekonatelnou překážkou.
23. V postupu žalované spatřuje žalobce zřetelné prvky svévole a libovůle. Argumentace žalované v napadeném rozhodnutí ohledně účasti ve výběrovém řízení a prokázání předpokladů se jeví jako nesrozumitelná a nelogická. V tomto postupu sledává projev vrchnostenského přístupu žalované, který je v příkrém rozporu se zásadou vstřícnosti a součinnosti.

IV. Vyjádření žalované

24. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně zrekapitulovala obsah žaloby a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
25. Argumentaci žalobce brojící proti nedodržení dvojinstančnosti řízení a absence důvodů v rozhodnutí č. 1 sledává neopodstatněnou. Uvedla, že nelze zaměňovat vyjádření právního názoru žalované v rámci řízení o opravném prostředku za doplnění odůvodnění služebnímu orgánu. Z obsahu rozhodnutí služebnímu orgánu je zřejmé, jakými správními úvahami byl při rozhodování veden a z jakého zjištěného skutkového stavu při tom vycházel. K tvrzenému porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47.
26. Učinila nesporným, že důvodem odvolání žalobce ze služebnímu místa představeného bylo zrušení tohoto služebnímu systemizovaného místa s účinností od 1. 1. 2020. Konstatovala, že žalobce byl s danou skutečností prokazatelně seznámen, a to již před doručením rozhodnutí o odvolání ze služebnímu místa představeného; k tomu odkázala na stranu 2, bod 5 zápisu č. 5/2019 z porady Odboru kontroly daně z hazardu služebnímu orgánu, konané dne 12. 12. 2019 v Olomouci. Upřesnila, že žalobci byla informace poskytnuta již dříve před konáním porady.
27. Žalovaná rovněž odmítla argumentaci, že vydáním rozhodnutí o odvolání ze služebnímu místa představeného byl porušen metodický pokyn č. 2/2019, resp. čl. 36. Podotkla, že systemizace na kalendářní rok 2020 byla schválena usnesením vlády jako roční systemizace podle § 17 zákona o státní službě s účinností od 1. 1. 2020. V návaznosti na schválení systemizace usnesením vlády byla s účinností od 1. 1. 2020 učiněna změna organizační struktury Finanční správy České republiky, včetně související změny Služebnímu předpisu

č. 1/2018 generálního ředitele, ve znění pozdějších dodatků, a to Dodatkem č. 7 č. j. 87299/19/7400-20181, který byl vydán dne 19. 11. 2019. Tato změna obsahovala zrušení systemizovaného místa představeného, na kterém byl žalobce do 31. 12. 2019 zařazen. Schválením systemizace a následným schválením organizační struktury byly dle žalované naplněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí služebního orgánu. Úkolem služebních orgánů pak bylo co nejvhodnějším způsobem zajistit další působení státního zaměstnance, jenž byl organizačními změnami dotčen, v rámci jeho služebního poměru, tj. ve službách státu, a současně co nejlépe uplatnit jeho schopnosti, získanou odbornost, nabyté zkušenosti a jiné dovednosti při dalším výkonu státní služby.

28. Důvodem pro změnu systemizace účinné od 1. 1. 2020 byla optimalizace počtu systémových míst, spočívající v jeho snížení a dále racionalizace vykonávaných činností napříč všemi útvary a s tím související optimalizace velikosti jednotlivých útvarů.
29. Žalovaná dodala, že metodická doporučení pro postup při odvolání ze služebního místa představeného uvedená v čl. 36 metodického pokynu č. 2/2019 představují svojí povahou rozvinutí § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, přičemž nelze odhlédnout od skutečnosti, jak jsou doporučení gramaticky formulována. Podotkla, že se daným metodickým pokynem řídila, přitom odkázala na spisový materiál, jehož obsahem jsou dokumenty, které metodickým pokynem stanovená doporučení naplňují.
30. Zápis z jednání ze dne 5. 9. 2019 považuje žalovaná za věrohodný, přičemž tvrzení ohledně účelovosti jeho vyhotovení odmítla. Žalobce nepředložil žádný důkazní prostředek, kterým by prokázal, že jednání a jeho průběh proběhly jiným než zápisem zachyceným způsobem. Naopak, ve svém odvolání proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného výslovně odkazuje na jednání s ředitelkou Sekce nefiskálních agend. Z uvedeného vyplývá, že chystané organizační a systemizační změny byly žalobci sděleny. Ozřejmilo, že projednáním se obecně rozumí sdělení záměru (služebního orgánu) a vyslechnutí názoru druhé strany (státního zaměstnance) na přijatou informaci. K tomuto jednání bezesporu došlo, a proto je nutno označit žalobcovu argumentaci v tomto směru za zcela lichou, poněvadž byl s organizačními změnami i se změnami jeho služebního poměru a jejich důvody nejen s předstihem seznámen, ale byly s ním též projednány a vyjádřil k nim svůj názor.
31. Žalovaná zdůraznila, že konkrétním důvodem pro rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného byla skutečnost, že došlo na základě schválené systemizace ke zrušení místa představeného, na které byl žalobce jmenován a žalobce byl řádně a prokazatelně obeznámen s důvody organizačních změn, spočívajících v požadavku na splnění parametru minimální velikosti organizačního útvaru stanoveného Generálním finančním ředitelstvím na „1 + 8“ a na snížení počtu systemizovaných míst o 5 %, a to s účinností od 1. 1. 2020. Žalobci nebyla odňata možnost se proti těmto důvodům bránit již v odvolání a nemohl být postupem žalované zkrácen na svých právech. Žalovaná je přesvědčena, že ve správním řízení svým výše uvedeným jednáním naplnila zásadu vstřícnosti a součinnosti ve smyslu § 4 správního řádu. Dodala, že organizační změny v rámci služebního úřadu a jejich důvody nejsou zákonem o státní službě podmíněny souhlasem státních zaměstnanců. Pokud je souhlas státního zaměstnance se změnou týkající se jeho individuálního služebního poměru vyžadován, je podmínka udělení souhlasu vždy explicitně zakotvena, avšak v případě změny služebního poměru spočívající v odvolání ze služebního místa představeného zákon o státní službě žádnou takovouto podmínku nestanovuje.

32. Co se týče námitky neúplnosti správního spisu má žalovaná za to, že správní spis obsahuje všechny relevantní podklady, na základě kterých bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci jak v případě řízení o odvolání žalobce ze služebního místa představeného, tak v řízení o jeho převedení na jiné služební místo a o platu, pročez odkazuje na vlastní obsah správního spisového materiálu. Tvrzení žalobce, že s ním změny nebyly projednány, že správní spis neobsahuje stěžejní dokumenty a že nebyl informován o důvodu organizačních změn, považuje žalovaná za zcela účelové.
33. Nad rámec žalobních námitek žalovaná podotkla, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo není rozhodné, zda služební místo existovalo v době vydání rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo, ale zda existovalo ke dni 1. 1. 2020, ke kterému nastaly účinky rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo a o platu. K tomuto datu nové služební místo žalobce bezesporu zřízeno bylo, a proto považuje žalovaná argumentaci žalobce v tomto směru za irelevantní.
34. K užití nesprávného metodického pokynu žalovaná konstatovala, že je-li v interním dokumentu (předkládací zpráva služebního orgánu ze dne 23. 1. 2020 k odvolání žalobce) uveden poukaz na metodický pokyn č. 1/2016, je nezbytné toto považovat za administrativní pochybení, nikoliv za důkazní prostředek svědčící o postupu ve smyslu metodického pokynu, jenž byl v době vydání rozhodnutí již nahrazen metodickým pokynem novým. Dodala, že sám žalobce ve svém odvolání ze dne 30. 12. 2019 proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného nesprávně namítal porušení (staršího) metodického pokynu č. 1/2016.
35. K obsahu námitky směřující proti závěru služebního hodnocení ze dne 9. 2. 2019, spočívající v tvrzení, že ve službě dosahoval za hodnocené období vynikajících, a nikoliv jen dobrých výsledků, žalovaná uvedla, že tento závěr žalobce je mylný a s meritem v dané věci nesouvisí. Pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti hodnocení jednotlivých posuzovaných kritérií ve vazbě na celkový závěr, mohl proti němu brojit stížností ve smyslu § 157 zákona o státní službě. Žalobce tohoto práva nevyužil, a závěry služebního hodnocení tak jsou (i byly) závazné.
36. K námitce nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí žalované č. 2 z důvodu průběhu výběrového řízení na služební místo č. 400216 odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek v oboru služby 2. Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, jenž považoval pro sebe z hlediska převedení za vhodné, zdůraznila, že v tomto řízení není předmětem soudního přezkumu posouzení správnosti postupu služebního orgánu v rámci výběrového řízení. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, publ. pod č. 3664/2018 Sb. NSS.
37. Žalobce v řízení o převedení na jiné služební místo není oprávněn brojit proti postupu při výběrovém řízení nebo proti jeho výsledku, včetně zpochybňování skutečnosti, že ve výběrovém řízení uspěl také jiný státní zaměstnanec. Z těchto důvodů neshledala žalovaná jako relevantní ani námitku žalobce, že ačkoliv ve výběrovém řízení uspěl, nebyl na služební místo odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek jmenován. Dodala s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, že žadatelům o služební místo představeného veřejné subjektivní právo být vybrán, jež by takovou žalobou mohlo být chráněno, nesvědčí. Lichá je tedy i námitka, ve které žalobce spatřoval vrchnostenský přístup, či svévoli a libovůli vůči žalobci.

38. Závěrem žalovaná odkázala na vypořádání námitek směřujících ve vztahu k výběrovému řízení na služební místo č. 400216 na stranu 6 a 7 napadeného rozhodnutí č. 2. Žalobci nelze přisvědčit, ani když namítá, že pokud byl možný posun ze 13. platové třídy na 12. platovou třídu, nemohlo být nepřekonatelnou překážkou jeho převedení na služební místo vedoucího Oddělení správy daňových pohledávek a jeho opětovné zařazení do 13. platové třídy. K tomu poukázala, že pokud se neobsazuje volné služební místo na základě výběrového řízení, zákon o státní službě zakotvuje rozdílné podmínky pro zařazení státního zaměstnance i představeného na služební místo ve vyšší platové třídě (viz § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě), a naopak v nižší platové třídě.
39. Žalovaná považuje obě napadená rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem, přičemž žalobce nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých zákonných právech.

V. Další podání účastníků

40. Žalobce v replice podotkl, že žalovaná ve svém vyjádření nezpochybnila fakt, že v rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného zcela chyběly důvody. Odkaz např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47 považuje za nepřiléhavý. Rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného neobsahovalo žádné konkrétní důvody a správní spis neobsahoval žádné podklady, ze kterých rozhodnutí vycházelo. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018, kde Nejvyšší správní soud mimo jiné uzavřel, že odvolací orgán může v odvolacím řízení i doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit.
41. K povaze metodického pokynu č. 2/2019 žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č.j. 1 Ao 2/2010 - 185. Postup služebního orgánu podle zrušeného metodického pokynu č. 1/2016 pak za této situace, kdy ani po obsahové stránce se žalovaná platným a účinným metodickým pokynem č. 2/2019 při rozhodování neřídila, rozhodně nelze považovat za administrativní pochybení i s ohledem na to, že čl. 33 odst. 6 týkající se odvolání představeného se skutečně nachází ve zrušeném metodickém pokynu č. 1/2016 (v metodickém pokynu č. 2/2019 je odvolání ze služebního místa představeného upraveno až od čl. 35). Pokud žalovaná nepostupovala podle metodického pokynu č. 2/2019, nevyhověla jak požadavkům kladeným na rozhodnutí tohoto typu dle zákona o státní službě, tak i obecným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dle správního řádu a rozešla se s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu.
42. Žalobce dále zopakoval svá tvrzení o účelovosti a retrospektivním vyhotovení dokumentu zápisu z porady ze dne 5. 9. 2019 a absenci podpisů všech zúčastněných osob. Poukázal na čl. 45 odst. 3 metodického pokynu č. 2/2019 a dále rekapituloval svou argumentaci obsaženou v žalobě s vyzdvihnutím absence předchozího projednání převedení na jiné služební místo a namítl jeho nepřezkoumatelnost. Neprojednání, neposouzení názoru žalobce, nepodrobení žádnému správnímu uvážení, proč z dosavadních vedoucích oddělení to má být právě žalobce, kdo bude převeden na řadové místo, v souvislosti s postupem, jakým žalobce nebyl jmenován na služební místo č. 400216 odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek v oboru služby 2. Daně a poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, na které se v souladu s doporučením řádně účastnil výběrového řízení, ve kterém uspěl, tvoří postup, který žalobce zkracuje na jeho právech. Žalovaná porušila zásadu vstřícnosti a zásadu součinnosti zakotvenou v § 4 správního řádu

s ohledem na zásadu rovného zacházení, zákaz libovůle s ohledem na intenzitu zásahu do služebního poměru.

43. Žalovaná v duplice konstatovala, že tvrzení o tom, že v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného chyběly důvody, správní spis neobsahoval žádné podklady, ze kterých rozhodnutí vycházelo a odkaz žalované na ustálenou judikaturu správních soudů je nepřipadný, považuje za vyvrácený. V rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného jsou důvody vylíčeny, přičemž vycházejí z relevantních podkladů zařazených ve správním spisu.
44. Ve správním řízení se metodickým pokynem č. 2/2019 řídila, dodržovala jej, neboť si je vědoma jeho závaznosti pro správní praxi. Jednotlivá metodická doporučení tvoří určitý soubor, jenž má v jednotlivých případech podpořit naplnění základních zásad činnosti správních orgánů ve správním řízení zakotvených v § 2 a násl. správního řádu (princip vstřícnosti a dobré správy, předvídatelnost rozhodnutí). Podle žalované nelze opominout názor Nejvyššího správního soudu uvedený rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 Ads 431/2018 – 37, kde dovodil nepřipustnost námitky stěžovatele (týkající se neprojednání převezení na jiné služební místo) též z důvodu, že tato námitka byla založena na pouhém doporučení čl. 39 odst. 2 metodického pokynu č. 1/2016.
45. K zápisu z porady ze dne 5. 9. 2019 podotkla, že ani v replice žalobce nepřiblížil, jakým jiným způsobem mělo jednání ze dne 5. 9. 2019 s žalobcem probíhat, tedy jaký by měl být konkrétní rozpor zápisu se skutečností.
46. Žalovaná neshledala v postupu obsazování služebních míst rozpor se zákonem o státní službě nebo s metodickými postupy či jiná pochybení, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí o převezení na jiné služební místo. Stejně tak v tomto postupu nespatřuje jakékoli prvky svévole, diskriminace či netransparentního postupu.
47. K námitkám žalobce stran projednání jeho zamýšleného převezení na jiné služební místo a správní úvahy služebního orgánu týkající se tohoto převezení žalovaná odkázala na čl. 45 odst. 3, čl. 62 odst. 5 čl. 63 odst. 2 písm. i) metodického pokynu č. 2/2019, s tím, že kde není souhlas státního zaměstnance s převezením na jiné služební místo podle zákona o státní službě nutný, je toliko doporučeno využít možnosti projednání převezení na jiné služební místo se státním zaměstnancem.
48. Žalovaná se zabývala všemi odvolacími námitkami žalobce a vypořádala se s nimi zákonným způsobem. Pokud služební orgán v rámci svých diskrečních pravomocí převedl žalobce na určité vhodné volné služební místo, nelze v tomto postupu shledávat porušení zásady vstřícnosti nebo zásady součinnosti s účastníky řízení, či zájem na řádném výkonu státní správy a chodu správního úřadu zaměňovat za porušení zásady rovného zacházení a zákazu libovůle. Ve zbytku pak odkázala na své vyjádření k žalobě.
49. Žalobce v triplice navrhl, aby soud jako svědka vyslechl jeho kolegyni paní Ing. J. P. H., která byla přítomna na poradě dne 5. 9. 2019. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná se pokouší překrucovat skutečnosti, které vyplývají ze spisového materiálu. Dále žalobce trvá na tom, že mu mělo být ze strany žalované sděleno, na jaké místo by měl být převeden a proč. Ve zbytku zrekapituloval námitky, které již uvedl v podané žalobě.

VI. Ústní jednání před soudem

50. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 5. 1. 2023, právní zástupkyně žalobce nejprve odkázala na žalobu a námitky v ní formulované. Zdůraznila, že žalovaná se řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nevypočítala s odvoláním žalobce proti rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného, kdy i napadené rozhodnutí č. 1 bylo vydáno podle již zrušeného metodického pokynu a nemůže se jednat o pouhé administrativní pochybení. Metodický pokyn č. 2/2019 upravuje postup služebního orgánu při zrušení služebního místa. Tento postup nebyl dodržen, neboť rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa v tomto ohledu neobsahuje žádné relevantní důvody, které sice byly doplněny v napadeném rozhodnutí č. 1, avšak podklady k nim nejsou součástí spisového materiálu. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 636/2002 ze dne 1. 2. 2005 je třeba aplikaci již neplatného právního předpisu hodnotit jako vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud jde o rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu a napadené rozhodnutí č. 2 právní zástupkyně žalobce zopakovala, že s žalobcem nebylo převedení na jiné služební místo projednáno. O tom výslovně svědčí i předkládací zpráva služebního orgánu. Tvzení týkající se projednání převedení na jiné služební místo s žalobcem uvedená v napadeném rozhodnutí č. 2 jsou v rozporu se spisovým materiálem. Obě napadená rozhodnutí nerespektují základní zásady správního řízení. Žalovaná při jednání odkázala na svá vyjádření založená v soudním spise a odůvodnění napadených i prvoinstančních rozhodnutí. Na podporu svého postupu a rozhodnutí odkázala na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu vyplývající z jeho rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70 a dále odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 Ad 8/2020-80. Tvzení, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného neobsahuje žádné důvody, se dle žalované nezakládá na pravdě. Pakliže služební orgán toliko v předkládací zprávě odkázal na již neplatný metodický pokyn, nemůže se jednat o pochybení, které by mělo mít dopady do zákonnosti napadených rozhodnutí i s ohledem na to, že předkládací zpráva není podkladem pro rozhodnutí. Zásady správního řízení, jejichž naplnění se žalobce dovolává, byly v předmetných řízeních respektovány.

VII. Posouzení věci soudem

51. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Přezkoumal napadená rozhodnutí i řízení, které jim předcházely, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadených rozhodnutí.
52. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
53. Podle § 17 odst. 1 zákona o státní službě (ve znění účinném do 31. 12. 2020) *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*
  - a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,
  - b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,
  - c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,
  - d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,
  - e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru (dále jen „zákaz konkurence“).

54. Podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě platí, že návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády (...).
55. Podle § 17 odst. 3 zákona o státní službě systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.
56. Ustanovení § 17 odst. 4 zákona o státní službě uvádí, že není-li systemizace schválena do 31. prosince, použije se pro následující kalendářní rok dosavadní systemizace.
57. Podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.
58. Podle § 19 odst. 2 zákona o státní službě platí, že nedojde-li v důsledku schválení organizační struktury nebo její změny ke skončení služebního poměru nebo odvolání ze služebního místa představeného, schvaluje organizační strukturu nebo její změnu státní tajemník nebo služební orgán v nadřízeném služebním úřadu, a není-li nadřízený služební úřad, vedoucí služebního úřadu.
59. Podle § 23 odst. 2 zákona o státní službě na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok.
60. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní službě se na obsazení volného služebního místa koná výběrové řízení. Dle § 24 odst. 2 zákona o státní službě se výběrového řízení může zúčastnit státní zaměstnanec nebo jiná osoba za podmínek stanovených tímto zákonem. Dle ust. § 24 odst. 5 zákona o státní službě se výběrové řízení podle odstavce 1 nekoná, postupuje-li se podle § 47, § 49 odst. 2 až 5, § 51 odst. 5 nebo 6, § 61, 67 nebo 70. Výběrové řízení se dále nekoná, jedná-li se o zařazení státního zaměstnance na služební místo uvolněné v souvislosti s vysláním k výkonu služby v zahraničí; to neplatí, jde-li o služební místo představeného. Výběrové řízení se též nekoná, obsazuje-li se volné služební místo postupem podle jiného zákona.
61. Podle § 51 odst. 5 zákona o státní službě platí, že představený se jmenuje se svým souhlasem na jiné služební místo představeného na stejný nebo nižší stupeň řízení v témže služebním úřadě ve stejném oboru služby, zařazené ve stejné nebo nižší platové třídě, jako je dosavadní služební místo představeného, splňuje-li předpoklady a požadavky stanovené pro jiné služební místo představeného a dohodne-li se na jmenování písemně služební orgán s novým bezprostředně nadřízeným představeným, nebo se stávajícím bezprostředně nadřízeným představeným, jde-li o služební místo, které je v podřízenosti stejného bezprostředně nadřízeného představeného; pokud podle závěrů 2 po sobě jdoucích služebních hodnocení dosahoval ve službě vynikajících výsledků, lze představeného jmenovat i na služební místo představeného zařazené v platové třídě o 1 platovou třídu vyšší, než je dosavadní služební místo představeného.

62. Podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě platí, že *ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.*
63. Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě *se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.*
64. Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě *se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*
65. Podle Hlavy XXIV, článku 127 metodického pokynu č. 2/2019 *se metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, zrušuje.*
66. Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, platí, že *státnímu zaměstnanci přísluší platový tarif stanovený pro platovou třídu stanovenou pro služební místo, na které je zařazen, a pro platový stupeň, do kterého je zařazen.*
67. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
68. Před vlastním posouzením předmětné věci soud připomíná, že žalobce v žalobě za žalovaného označil Generální finanční ředitelství. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018-37, publ. pod č. 3804/2018 Sb. NSS, v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Z tohoto důvodu soud označil v rozsudku za žalovanou (jako pasivně legitimovanou) generální ředitelku Generálního finančního ředitelství, neboť ta napadená rozhodnutí (č. 1 a 2) vydala.
69. Soud rovněž považuje za vhodné připomenout, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud též může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud České republiky „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43 a ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108).
70. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel.

71. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49, v němž vyložil, že „(s)oudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho důležitým hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud dále navázal v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121, v němž mj. uvedl, že „(s)oudní přezkum ve správním soudnictví je co do svého rozsahu nikoli přezkumem neomezeným tzn. soudy nepřezkoumávají a přezkoumávat nemohou žalobami napadená rozhodnutí bez zřetele k tomu, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy ve správním soudnictví přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné /ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané soudní žalobě uvedl, protože jenom v případě, že jsou konkrétní žalobní body v podané žalobě dostatečně podrobně uvedeny, může se jimi soud kvalifikovaně zabývat. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Pokud by tak soud přesto učinil a rozhodnutí přezkoumal se zřetelem k tomu, co v podané žalobě uvedeno není, resp. není postaveno na jisto, že je v žalobě obsaženo, nepostupoval by v takovém případě v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť by již nešlo o přezkum v rámci žalobních bodů.“.
72. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán (služební orgán) vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona (pokud vůbec nějaká uvádí) bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jeho tvrzené nezákonnosti. Od žalobce, který formulací žalobních námitek vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. K tomu je třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud

však v žádném případě nesmí nahrazovat projev vůle žalobce tím, že by za něj sám vyhledával vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlel další argumenty a vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci advokáta žalobce, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

73. Soud na úvod svého věcného posouzení připomíná, že „(z)ákon o státní službě tedy představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, bod 49).
74. Jádrem a společným jmenovatelem žalobních námitek je spor o to, zda byl služební orgán povinen s žalobcem předběžně projednat zrušení příslušného služebního místa, vybrat služební místo, které by z hlediska strany žalobce bylo vhodné a ozřejmit důvody, proč bylo výběrové řízení, kterého se žalobce úspěšně zúčastnil, zrušeno. Žalobce též napadal postup podle již neúčinného metodického pokynu č. 1/2016 a obecné porušení zásad, zejména pak zásady vstřícnosti a součinnosti. Žalobce však v žalobě nijak neuvedl, tím méně prokázal, do jakých jeho veřejných subjektivních práv bylo postupem služebního orgánu potažmo žalované zasazeno. Žaloba obsahuje poměrně málo žalobních bodů, které splňují náležitosti a směřují do samé podstaty vedeného sporu.
75. Před samotným přistoupením k vypořádání žalobních námitek soud považuje za vhodné stručně uvést, že povahou systemizace a organizační struktury služebního úřadu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45, a to v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, který účastník řízení spatřoval ve vládním usnesení o úpravě systemizace. Na jejím základě bylo zrušeno jeho služební místo představeného, z něhož byl následně odvolán rozhodnutím služebního orgánu. Podle citovaného rozsudku zákon o státní službě nestanoví, že by schválení systemizace nebo organizační struktury služebního úřadu vedlo k zásahu do práv a povinností konkrétního státního zaměstnance, například tak, že by již těmito úkony docházelo ke změně jeho služebního zařazení. Ostatně se jedná pouze o obecné interní organizační akty dopadající na předem neurčitý okruh adresátů, na čemž nemůže nic změnit ani to, že v některých případech lze již z těchto aktů zjistit, kterých konkrétních osob se budou týkat. K zásahu do práv a povinností státního zaměstnance může schválení systemizace i organizační struktury vést, což je ostatně i jejich cílem, nicméně se jedná o dotčení nepřímé, neboť k přímému dotčení dochází až vydáním rozhodnutí ve věcech státní služby, jakým je také odvolání ze služebního místa přestaveného. Jelikož tedy systemizace ani její případné úpravy nemohou zasahovat do práv a povinností státního zaměstnance přímo, nejedná se o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. ani o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.
76. Podle uvedeného rozhodnutí by však bylo v rozporu s garancemi vyplývajícími pro státní zaměstnance z čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky a čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, pokud by nebylo možné přezkoumat nejen zákonnost samotného rozhodnutí ve věcech služby zasahujících do práva veřejnou funkci vykonávat, ale také zákonnost postupů, které jeho vydání předcházely. Jako vhodný pro účely přezkoumání systemizace či změny organizační struktury služebního úřadu se jeví institut zakotvený v § 75 odst. 2

věť druhé s. ř. s., podle něhož, byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumává soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Systemizace totiž ve spojení s organizační strukturou služebního úřadu představují podklady pro další rozhodování služebních orgánů, které jsou jimi vázány při rozhodování o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě nebo o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

77. Mezi přezkumem systemizace se věnoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70. Nejvyšší správní soud v něm vycházel ze své dosavadní judikatury - především odkázal na svůj rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45, v němž dospěl k závěru, že systemizace a organizační struktura služebního úřadu schválené podle § 17 a § 19 zákona o státní službě jsou závaznými podklady pro rozhodnutí ve věcech státní služby, které soud přezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 větou druhou s. ř. s. v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí.
78. V posledně citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uzavřel, že v rámci přezkumu příslušného rozhodnutí vlády České republiky o systemizaci a navazujícího služebního předpisu jsou správní soudy oprávněny toliko posoudit, zda byly podkladové úkony schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřipustně zasahoval do prostoru vymezeného výkonem moci.
79. Soud pro účely vypořádání žaloby rozčlenil jednotlivé námitky jednak podle žalobních tvrzení a jednak podle tematické souvislosti nebo logické návaznosti, která v zásadě kopíruje strukturu podané žaloby. Při vypořádání žalobních námitek se řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (bod 68), podle něhož není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.
80. V první žalobní námitce žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí č. 1, absenci důvodů a porušení zásady dvojinstančnosti řízení.
81. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud v obecné rovině uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti

rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž je také třeba vzít v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a kdy zároveň orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu.

82. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí č. 1 ani rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného soud neshledal. Žalovaná i služební orgán ve svých rozhodnutích odpovídajícím způsobem předestřely své úvahy a vysvětlily, proč dospěly k vyřčeným závěrům. Žalovaná se vypořádala se všemi podstatnými odvolacími námitkami, které žalobce uplatnil ve svém odvolání.
83. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí č. 1 i rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná. Soud tedy námitku jejich nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou.
84. K zásadě dvojinstančnosti řízení poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, ve kterém uvedl, že „v řízení o služebním poměru se uplatní zásada jednotnosti správního řízení; řízení v I. stupni a odvolací řízení tak představují jeden celek (§ 133 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky). Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.“
85. Zásada dvojinstančnosti správního řízení znamená, že předmětné (jedno) správní řízení probíhá ve dvou stupních, resp. že řízení a rozhodnutí služebního orgánu podléhá kontrole odvolacího orgánu. Tato zásada zabezpečuje dvojí posouzení téže věci v rámci jednoho správního řízení, neboť řízení tvoří jeden celek. Žalobce v daném případě argumentuje porušením výše uvedené zásady s odkazem absenci důvodů v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného. Služební orgán ve svém odůvodnění v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného však uvedl důvody (Návrh systemizace pro rok 2020, změna služebního předpisu č. 1/2018 generálního ředitele Generálního finančního ředitelství), na jejichž základě přistoupil k odvolání žalobce ze služebního místa představeného – vedoucí Oddělení kontroly daně z hazardu II na služebním orgánu, neboť v důsledku změny systemizace došlo ke zrušení služebního místa ke dni 1. 1. 2020. V daném případě tak nelze přisvědčit žalobci, že v odůvodnění rozhodnutí služební orgán neuvedl důvody, na základě kterých byl nucen přistoupit k výše uvedenému rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu doplnila svým odůvodněním rozhodnutí služebního orgánu o odvolání ze služebního místa představeného.

86. Na základě shora uvedeného soud tedy neshledal námitky uplatněné pod prvním žalobním okruhem důvodnými.
87. Ani druhému okruhu žalobních námitek brojícím proti nesprávnému postupu služebního orgánu, resp. postupu v rozporu s metodickým pokynem č. 2/2019 a neúplnosti správního spisu soud nepřisvědčil.
88. Na úvod soud podotýká, že i dílčí pochybení správního orgánu (služebního orgánu) vždy nemusí založit nezákonnost postupu, resp. nezákonnost rozhodnutí. S ohledem na žalobní argumentaci je třeba zdůraznit, že žalobce dílčí pochybení správního orgánu nekonkretizoval, resp. nesdělil, jak mu bylo pochybením služebního orgánu zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv.
89. K námitce užití nesprávného metodického pokynu je třeba předeslat, že tuto námitku vznesl žalobce poprvé až v žalobě, tudíž se žalovaná s touto námitkou nemohla ve svých rozhodnutích vypořádat.
90. K povaze metodického pokynu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, kde se v bodu 92 Nejvyšší správní soud zabýval charakterem metodického pokynu. Vyšel přitom ze své judikatury týkající se pokynů pro daňovou správu vydávaných Ministerstvem financí, neboť se jedná o srovnatelný institut. Předně je třeba konstatovat, že předmětný metodický pokyn není právním předpisem, nýbrž vnitřním předpisem, který určuje, jak mají postupovat příslušné správní orgány. Tento vnitřní předpis nemůže upravovat práva a povinnosti soukromých osob, nýbrž může toliko ukládat úkoly osobám podléhajícím řídicí pravomoci toho, kdo vnitřní předpis vydává. Je přitom zřejmé, že účelem a smyslem metodického pokynu je sjednotit, reflektovat či zavést jednotnou správní praxi, podle níž mají správní orgány postupovat. Pokud tedy ministerstvo v rámci jemu svěřené pravomoci a v mantinelech zákonné úpravy vydalo metodický pokyn, jímž podrobněji upravilo postup příslušných orgánů včetně hledisek a kritérií, jež mají tyto orgány posuzovat, bylo by v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení, pokud by se správní orgán v jednotlivých případech od metodického pokynu odchýlil (čl. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS).
91. Z judikatury tedy vyplývá, že služební orgány jsou povinny přihlížet vedle zákonné úpravy též k obsahu metodického pokynu (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016 - 65, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185, bod 92).
92. Článek 36 metodického pokynu č. 2/2019 stanovuje, že *„(z)rušení služebního místa představeného může být důsledkem systemizace na příslušný kalendářní rok, tj. systemizace podle § 17 ZSS. Služební místo představeného může být zrušeno rovněž v důsledku změny systemizace provedené podle § 18 ZSS. Příslušný materiál, případně jeho relevantní část by měla být součástí správního spisu z důvodu přezkoumatelnosti rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že vláda v rámci schvalování systemizace nebo její změny schvaluje pouze počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami [viz § 17 odst. 1 písm. b) ZSS], v obou případech se zrušení služebního místa představeného projeví v rámci změny organizační struktury služebního úřadu, tj. zrušení služebního místa představeného je třeba promítnout ve „vnitřní systemizaci“, resp. ve služebním předpisu, kterým se upravuje organizační struktura služebního úřadu. Na tento služební předpis, na základě kterého je služební místo zrušeno, je pak*

třeba v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného odkázat, neboť je podkladem pro vydání rozhodnutí, a měl by být součástí správního spisu. Není ani vyloučeno, aby ke zrušení služebního místa představeného došlo pouze na základě změny organizační struktury podle § 19 ZSS. Služební orgán by pak měl v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného uvést nejen podklady, na základě kterých bylo služební místo zrušeno, ale měl by stručně uvést i důvody zrušení služebního místa vyplývající z materiálů, které byly pokladem pro systemizaci, její změnu nebo pro změnu organizační struktury. Tyto podklady by pak z důvodu přezkoumatelnosti rozhodnutí měly být rovněž součástí správního spisu (např. návrh změny organizační struktury předložený služebním úřadem Ministerstvu vnitra). Výše uvedené stran podkladů pro vydání rozhodnutí a obsahu jeho odůvodnění je mimo jiné relevantní i s ohledem na judikaturu správních soudů k otázce přezkumu systemizace služebních a pracovních míst, resp. k otázce přezkumu obsahu systemizace a důvodů zrušení služebního místa (...).“

Z výše uvedeného vyplývá, že součástí správního spisu by měly být podklady, na základě kterých služební orgán dospěl k závěru o nutnosti rozhodnout o odvolání žalobce ze služebního místa představeného z důvodu zrušení služebního místa představeného. V daném případě odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu o odvolání žalobce ze služebního místa představeného obsahovalo odkaz na návrh systemizace pro rok 2020 a příslušná zákonná ustanovení, podle kterých služební orgán postupoval. V tomto ohledu nelze přisvědčit argumentaci žalobce brojící proti neuvedení důvodů, na jejichž základě bylo rozhodnutí zbudováno. I přes dílčí nedostatky představující neúplnost správního spisu ve světle metodického pokynu č. 2/2019, a to absenci návrhu systemizace služebních a pracovních míst Finanční správy České republiky a organizační struktury Finanční správy České republiky ze dne 16. 9. 2019 a příslušné změny služebního předpisu Generálního finančního ředitelství č. 1/2018 generálního ředitele, nezpůsobují tyto nedostatky nepřezkoumatelnost či nezákonnost daného rozhodnutí. Ostatně již ze samotné dikce metodického pokynu č. 2/2019 „*relevantní část by měla být součástí správního spisu*“ a „*podklady by pak z důvodu přezkoumatelnosti rozhodnutí měly být rovněž součástí správního spisu*“ je zřejmé, že doporučení nikoli autoritativní povaha.

93. Soud rovněž neshledal pochybení v postupu užití nesprávného metodického pokynu č. 1/2016. Žalovaná v napadeném rozhodnutí č. 1 na straně 6–8 a v napadeném rozhodnutí č. 2 na straně 6–7 citovala platný a účinný metodický pokyn č. 2/2019. V rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a v rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu služební orgán metodický pokyn necitoval. K dílčímu pochybení došlo pouze při vyhotovování předkládací zprávy k odvolání, kde služební orgán na straně 4 v reakci na odvolací námitku žalobce, který sám namítal porušení postupu podle (již neplatného) metodického pokynu č. 1/2016, citoval již neplatný metodický pokyn č. 1/2016. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že předkládací zpráva není podkladem pro rozhodnutí, a její obsah tak nemůže mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
94. Služební orgány jsou povinny přihlížet vedle zákonné úpravy též k obsahu metodického pokynu, který není právním předpisem, nýbrž vnitřním předpisem, který určuje, jak mají postupovat služební orgány. Tento vnitřní předpis nemůže upravovat práva a povinnosti soukromých osob, nýbrž může toliko ukládat úkoly osobám podléhajícím řídicí pravomoci toho, kdo vnitřní předpis vydává. Účelem a smyslem metodického pokynu je tedy sjednotit, reflektovat či zavést jednotnou správní praxi, podle níž mají služební orgány postupovat. Pokud by se služební orgán od obsahu metodického pokynu odchýlil, jednalo by se o postup v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení. V daném případě však absenci podkladů ve správním spise s ohledem na doporučující povahu

pokynu nelze klasifikovat jako postup v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení. Soud si zároveň u žalované vyžádal dodatek č. 7 ze dne 19. 11. 2019 ke služebnímu předpisu č. 1/2018 generálního ředitele včetně příloh a touto listinou provedl důkaz. Bylo tak postaveno najisto, že služební místo žalobce bylo z důvodu provedené systemizace zrušeno a rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a na něj navazující napadené rozhodnutí č. 1 byly vydány v souladu se zákonem. Zbývá pouze dodat, že absence uvedeného podkladového materiálu ve správním spise jistě není žádoucí a služební orgány by se pro příště měly takového pochybení vyvarovat, nicméně v nyní posuzovaném případě je nutno reflektovat skutečnost, že ke zrušení služebního místa žalobce reálně došlo. Řečeno jinými slovy, chybějící podklad pro rozhodnutí, resp. jeho doplnění až v soudním řízení, nemůže nic změnit na věcné správnosti napadeného rozhodnutí č. 1.

95. Pokud jde o tvrzení žalobce ve třetí žalobní námitce, soud považuje za vhodné předeslat, že k převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v důsledku zrušení služebního místa z důvodu změny systemizace zákon nevyžaduje souhlas tohoto zaměstnance (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020 - 29, bod 21) a takový souhlas není upraven ani v metodickém pokynu č. 2/2019 (viz jeho čl. 45 odst. 3 věta první a čl. 45 odst. 6 věta první).
96. Z komentovaného § 61 zákona o státní službě totiž plyne, že „(p)řevedením na jiné služební místo se rozumí změna služebního poměru spočívající v tom, že služební orgán nařídí státnímu zaměstnanci výkon služby na jiném služebním místě, neboť státní zaměstnanec nemůže vykonávat službu na svém dosavadním služebním místě z důvodů uvedených v odst. 1 a 2. Služební orgán je povinen státního zaměstnance převést na jiné služební místo z důvodů uvedených v odst. 1 a 2 bez ohledu na skutečnost, zda s tímto převedením státní zaměstnanec souhlasí.“ (viz PICHRT, Jan aj. *Zákon o státní službě: Komentář*, podtržení doplněno.)
97. Ačkoliv metodický pokyn č. 1/2016 i metodický pokyn č. 2/2019 doporučuje projednat se státním zaměstnancem, kam bude převeden, právě i s ohledem na posouzení vhodnosti volného služebního místa, není takové projednání povinností služebního orgánu; jedná se jen o pouhý doporučující postup. Metodický pokyn č. 2/2019 v čl. 45 odst. 3 doporučuje služebnímu orgánu předchozí projednání opatření s konkrétním zaměstnancem, jehož se změna dotkne. Nicméně předchozí neprojednání převedení se státním zaměstnancem bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo spojeno s dalšími nedostatky v rámci uplatněných žalobních námitek, na základě kterých by bylo možné konstatovat nezákonnost rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu. Soud se tedy s ohledem na zákonnou úpravu a znění metodického pokynu č. 2/2019 nezabýval obsahovou stránkou či věrohodností záznamu o seznámení se změnami v systemizaci útvaru ze dne 5. 9. 2019 pro nadbytečnost, neboť služební orgán neměl povinnost s žalobcem dopředu projednat jeho převedení. Z tohoto důvodu soud rovněž neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem svědkyně Ing. J. P. H., která se měla vyjádřit k průběhu porady konané dne 5. 9. 2019.
98. K obecně namítanému nedodržení požadavku uvedenému v ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu soud uvádí, že *výkon veřejné správy je v moderním demokratickém státě pojímán především jako služba veřejnosti (public service). Jakkoli je pojem "služba veřejnosti" ve správním řádu výslovně uveden právě jen v § 4 odst. 1, je nezbytné podřídít se mu při výkladu všech ustanovení správního řádu bez výjimky. Za tímto účelem správní řád úředním osobám*

plnicím úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu ukládá, aby se k osobám dotčeným správním řízením (adresátům veřejné správy) chovaly zdvořile a podle možností jim vycházely vstříc. Co do slovního spojení "... podle možností..." má správní řád na mysli zřejmě časové, technické, odborné aj. možnosti, jimiž vždy konkrétní úřední osoba v tu chvíli disponuje. ([HRABÁK, Jan aj. Správní řád: Výkladové poznámky.]). Tento požadavek kladený zákonodárcem na správní orgán však není bezbřehý. Ostatně námitka žalobce je zcela obecného rázu a žalobce ji nijak blíže nekonkretizoval, resp. neuvedl, jakým konkrétním způsobem bylo zasazeno do jeho veřejných subjektivních práv, jestliže služební orgán s žalobcem dopředu neprojednal jeho pracovní situaci v důsledku plánované systemizace. Vzhledem k obecnosti argumentace může soud pouze konstatovat, že v postupu služebního orgánu neshledal nesoulad s platnými právními předpisy. Napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného i rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu jsou koherentní a nejsou vnitřně rozporné. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41, z kterého plyne, „jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.“. Soud dodává, že pouhý nesouhlas s rozhodnutím správního orgánu neznamená, že postup správních orgánů je v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 správního řádu.

99. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu je třeba dodat, že žalobcem požadovaný postup projednání a posouzení jeho názoru a následné podrobení správnímu uvážení je s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení zcela nereálný. S ohledem na znění výše uvedené zákonné úpravy a toliko doporučující charakter metodického pokynu nelze než konstatovat, že námitka žalobce o nutnosti předchozího projednání jeho převedení na jiné služební místo, je nedůvodná. Námitce porušení zásady vstřícnosti a součinnosti se soud s ohledem na to, jak žalobce popsal dle něj vhodný postup, rovněž přisvědčit nelze.
100. Co se týče čtvrtého žalobního okruhu námitek, kde žalobce brojil proti postupu služebního orgánu při výběru vhodného místa pro žalobce, namítal existenci jiného vhodného místa a následně brojil proti svévolnému postupu při zrušení daného výběrového řízení, nemůže soud žalobci ani v tomto případě přisvědčit.
101. K vypořádání tohoto námitkového okruhu soud nejprve připomíná, že přijetí do služebního poměru je spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje mj. v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož dosavadní služební místo bylo zrušeno, není ze služebního poměru „automaticky“ propuštěn pro nadbytečnost, ale služební orgán je povinen nalézt mu jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně ve služebních úřadech jiných. Je tedy zřejmé, že prioritou při obsazování volných služebních míst je chránit a upřednostňovat stávající státní zaměstnance, kteří již byli do služebního poměru přijati (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58).
102. Co se týče námítky vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce převeden, soud předesílá, že kritériem vhodnosti služebního místa v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020,

č. j. 4 Ads 423/2019-70, publ. pod č. 4088/2020 Sb. NSS. V něm uvedl, že „kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem a v rámci interpretace neurčitého právního pojmu správní orgán musí alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc“. Při výkladu neurčitého právního pojmu je tak správní orgán povinen zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58). Z uvedeného vyplývá, že v rámci interpretace neurčitého právního pojmu musí správní orgán (služební orgán) alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc. Při výkladu neurčitého právního pojmu je správní orgán (služební orgán) rovněž povinen se zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, aby mohl následně posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu.

103. Žalobce však v dané věci nesporně vhodnost služebního místa na které byl převeden, ale brojí proti rozhodnutí s odkazem na existenci „jiného vhodného místa“.
104. Vhodnost služebního místa lze pochopitelně posuzovat z mnoha různých hledisek, a právě proto byl vydán metodický pokyn (č. 1/2016 i č. 2/2019), který slouží ke sjednocení správní praxe. Podle tohoto pokynu mají postupovat služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru a odchýlení se od něj by znamenalo, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, č. 2397/2011 Sb. NSS). K jeho závaznosti srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15Ad 4/2016-65 z 8. 2. 2017 a na něj odkazující rozsudek NSS č. j. 9 Ads 431/2018-37 z 6. 2. 2019.
105. K vyhledání vhodného služebního místa (i pro žalobce) je třeba podotknout, že služební orgán není povinen vyhledat všechna volná služební místa ve státní správě, jak předpokládá žalobce, ale pouze takový počet míst, v nichž bude schopen najít pro žalobce vhodné volné služební místo. Pokud takové místo nalezne, není už povinen podnikat další zjišťování, neboť takový postup by neodpovídal hospodárnosti a procesní ekonomii daného řízení. Služební orgán je jistě povinen v maximální míře chránit práva dotčeného státního zaměstnance, který má být bez své viny převeden na jiné služební místo, avšak není jeho povinností vyhledávat nejvhodnější služební místo ze všech existujících služebních míst, která jsou volná, a to podle názoru daného státního zaměstnance, ale pouze takové místo, které se po posouzení všech relevantních kritérií jeví jako vhodné (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93).
106. Dle soudu služební orgán náležitě objasnil (viz strana 3 rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu), proč považuje vybrané služební místo pro žalobce za vhodné, a jeho úvahy stran výkladu tohoto neurčitého právního pojmu nelze hodnotit jako svévolné. K tomu soud poznamenává, že vhodnost bez dalšího neznámá, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu, ale postačuje, pokud se mu blíží co do vykonávaných činností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58).
107. Z uvedeného vyplývá, že povinností služebního orgánu je svému zaměstnanci vybrat nové vhodné služební místo, avšak není povinen vyhledat všechna volná, pro žalobce vhodná, služební místa. Rovněž není na místě, aby si státní zaměstnanec určoval, které služební

místo se mu zdá vhodné a které vhodnější. Pakliže služební orgán pro svého zaměstnance nalezne vhodné služební místo, již není povinen vyhledávat další volná a vhodná služební místa a následně je porovnávat či se svým zaměstnancem konzultovat jeho priority. Takovýto postup nemá oporu v zákonné úpravě ani v úpravě metodického pokynu č. 2/2019 a rovněž by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti. Jiný případ by byl, pokud by služební orgán zařadil svého zaměstnance na služební místo, které by nesplňovalo kritéria vhodnosti, a státní zaměstnanec by namítal existenci vhodného služebního místa. V daném případě však žalobce „nevhodnost“ služebního místa, na které byl převeden, nenamítal, pouze odkazoval na jiné vhodné místo. S ohledem na výše vyřčené, nelze shledat v postupu služebního orgánu rozpor se zákonem. Pouze na okraj lze poznamenat, že k dotazu soudu právní zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce je stále služebně zařazen na služebním místě, na které byl na základě rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu převeden. Tato skutečnost dle náhledu soudu jen podtrhuje zjevnou účelovost předmětné žalobní námítky.

108. Co se týče námitek žalobce směřujících do podstaty výběrového řízení na služební místo č. 400216 odborný rada/vedoucí Oddělení správy daňových pohledávek v oboru služby 2. Daně a poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, soud konstatuje, že s meritem věci nesouvisejí, resp. necílí na věcnou podstatu sporu v dané věci. Z tohoto důvodu soud zamítl důkazní návrhy žalobce vztahující se k průběhu výběrového řízení. Nad rámec nutného vypořádání soud však považuje za vhodné se k těmto námitkám alespoň stručně vyjádřit.
109. V případě, že existuje volné služební místo, které je vhodné pro větší počet zaměstnanců, je rovněž v rámci zachování zásad transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení vhodné vyhlásit na takové místo výběrové řízení (což se také stalo), aby se předešlo možným sporům o to, kterému státnímu zaměstnanci dát při převedení na dané služební místo přednost.
110. Ani v rámci zvýšené ochrany státního zaměstnance, kterou poskytuje zákon o státní službě, však nelze na druhé straně ignorovat, že pokud je vyhlášeno výběrové řízení, nelze postupovat zcela libovolně a zrušit jej pokaždé, pokud se v jeho průběhu objeví státní zaměstnanec, který by měl být na takovou pozici převeden. Takový postup by odporoval zásadám zákazu libovůle, transparentnosti a rovného zacházení. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, čj. 10 Ads 316/2016-50, v němž tento konstatoval: *„Podle § 23 odst. 2 zákona o státní službě platí, že na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok. Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval vztahem mezi vrchnostensky nadřízeným orgánem, který je způsobilý svými úkony ovlivňovat právní postavení osob, a osobou, která tento orgán o něco žádá, a zkoumal procesní možnosti žadatele a rozsah soudního přezkumu v situaci, kdy žadatel nemá nárok na získání určitého oprávnění či obecněji řečeno nárok na výsledek. Z jeho judikatury plyne, že i v těchto případech má žadatel právo na to, aby orgán při svém postupu respektoval procesní pravidla, aby neuplatňoval libovůli, aby rozhodoval v obdobných věcech obdobně, aby neporušoval zákaz diskriminace (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, č. 906/2006 Sb. NSS, ve věci státního občanství; rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS, a ze dne 21. 5. 2008, čj. 4 Ans 9/2007-197, ve věci jmenování do funkce soudce; volněji též rozsudek ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 As 1/2009-141, ve věci průběhu a výsledku státní souborné zkoušky); soudní přezkum se pak omezuje právě na dodržení těchto obecných pravidel. (...) Soud*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

může přezkoumat, zda je postup správního orgánu řádný a nediskriminační, jen tehdy, má-li tento postup vůbec nějaká navenek seznatelná pravidla – ať už obsažená v právních či vnitřních předpisech, vytvořená dlouhodobou ustálenou praxí, která zakládá legitimní očekávání, či založená individuálním příslibem správního orgánu. Postup služebního orgánu podle § 28 odst. 4 zákona o státní službě (tj. „v druhém kole“ výběrového řízení) se však neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem.“ (srov. rozsudek městského soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93), Nejvyšší správní soud uzavřel, že „postup služebního orgánu při výběru uchazeče se neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem. Pokud by služební orgán porušoval základní práva uchazečů o služební místo tím, že by postupoval diskriminačně, náleží uchazečům ochrana před diskriminací podle § 16 a § 17 zákoníku práce z roku 2006, užitých obdobně na základě § 98 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě“. Dále pak Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že zákon o státní službě poskytuje služebnímu orgánu značnou míru volnosti při výběru vhodného uchazeče a služební orgán není vázán doporučením výběrové komise. Bez ohledu na počet nejvhodnějších úspěšných kandidátů může výběrové řízení zrušit a vyhlásit nové výběrové řízení. Je tedy jen a pouze na úvaze služebního orgánu, zda výběrové řízení dovede do zdárného konce, jehož výsledkem bude jmenování zaměstnance na příslušné služební místo, či výběrové řízení zruší.

111. Z úpravy výběrového řízení v zákoně o státní službě plyne, že zákon výslovně umožňuje nevybrat žádného uchazeče, pokud se služebnímu orgánu nejeví ani jeden z těch, kteří postoupili do druhého kola, jako vhodný kandidát na dané místo. V prvním kole žalobce uspěl. Zákon však nestanoví, že by služební orgán měl právo nevybrat žádného uchazeče jen tehdy, vzešlo-li z prvního kola více úspěšných uchazečů. V § 28 odst. 2 a 3 je služební orgán ve své pozitivní volbě (tedy v tom, že by určitého uchazeče vybrat chtěl) omezen jen tím, že se na ní musí předem písemně dohodnout s bezprostředně nadřízeným představeným. Ve své negativní volbě však nijak omezen není: má tedy právo nevybrat ani jednoho z více úspěšných uchazečů vzešlých z prvního kola před výběrovou komisí a stejně tak nevybrat ani toho jediného uchazeče, který se do výběrového řízení přihlásil a úspěšně prošel prvním kolem. Pro výběr nejvhodnějších uchazečů v prvním kole jsou stanoveny objektivní a poměrně konkrétní požadavky; závěry výběrové komise pak lze ještě zpochybnit prostřednictvím námitek. Ve druhém kole výběrového řízení naopak zákon ponechává volbu na služebnímu orgánu (vedoucím), který si vybírá jediného nejvhodnějšího uchazeče a zákon jej ve výběru nijak neomezuje (s výhradou nutnosti získat souhlas nadřízeného při výběru podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě). Služebnímu orgánu s ohledem na výše uvedené nelze vytýkat, pokud se rozhodl ve druhém kole nevybrat žádného uchazeče a výběrové řízení zrušil. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, bod 8 a 11).
112. Rovněž subnámitka směřující proti závěru služebního hodnocení ze dne 9. 2. 2019, spočívající v tvrzení, že ve službě dosahoval za hodnocené období vynikajících, a nikoliv jen dobrých výsledků, s meritem dané věci nesouvisí, a bylo tak nadbytečné provádět touto listinou důkaz. Pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti hodnocení jednotlivých posuzovaných kritérií ve vazbě na celkový závěr, mohl proti němu brojit stížností ve smyslu § 157 zákona o státní službě, nicméně žalobce tohoto práva nevyužil, čímž tak závěry služebního hodnocení jsou pro služební orgány závazné. Podstatné však zůstává to, že žalobce nepochyboval vhodnost služebního místa, na které byl přerazen. Jakékoli

spekulace o existenci jiného údajně vhodného služebního místa jsou irelevantní, neboť služební orgán vhodné služební místo vyhledal.

113. Ani argumentace týkající se absence překážky pro převedení žalobce na místo vedoucího oddělení, tedy na pozici ve 13. platové třídě, obstát nemůže. Žalobce byl dosud zařazen na služební místo s 12. platovou třídou. Rozhodnutím o převedení na jiné služební místo a o platu s účinností ode dne 1. 1. 2020 byl žalobce převeden na služební místo č. 400690 rada/odborný rada v Sekci výkonu daní II, Odboru kontroly daně z hazardu, Oddělení kontroly daně z hazardu I, s výkonem služby na služebním orgánu v oboru služby 2. Daně, poplatky a jiná odborná peněžitá plnění a hazardní hry a byl zařazen do 12. platové třídy. Historicky sice k 1. 1. 2017 byl žalobce jmenován vedoucím oddělení s 13. platovou třídou, avšak s účinností od 1. 1. 2018 mu byla 13. platová třída snížena na 12. platovou třídu. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce byl zařazen do stejné platové třídy. Opět je však třeba zdůraznit, že polemika nad tím, zda žalobce splňoval či nikoli kritéria pro jiné, jím „vytipované“ služební místo, postrádá ve světle výše učiněného závěru, že žalobce byl převeden na jiné pro něj vhodné místo, na významu.
114. Nad rámec uvedeného soud dodává, že i pokud by došlo k poklesu finančního hodnocení žalobce na novém služebním místě, neznamená to, že je pro žalobce to služební místo nevhodné. Soud k tomu připomíná, že stejně jako na jmenování na služební místo představeného není nárok, není nárok ani na setrvání na takovém místě, pokud dojde k okolnostem, které zákon předpokládá - zrušení místa nebo odvolání státního zaměstnance z pozice představeného (srov. rozsudek městského soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93).
115. Ke zbývajícím námitkám, které žalobce uplatnil v replice ze dne 14. 7. 2020 a triplice ze dne 14. 9. 2020, pak soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby, v níž je také jediné možné žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
116. Pro úplnost soud dodává, že neprováděl důkaz listinami, které žalobce v žalobě označil jako důkaz a které jsou součástí správního spisu, neboť z obsahu správního spisu je soud vždy povinen při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházet.
117. Lze shrnout, že napadená rozhodnutí č. 1 i 2, jakož i rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu nejsou nezákonná ani nepřezkoumatelná.

VIII. Závěr a náklady řízení

118. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.
119. Akcesorický výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 5. ledna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu